

SøndagsOrdet om ”angst og håb” v. Signe Helbo, 5.s.e.påske, Johs. 17,1-11

Så blev det 5. søndag efter påske, og vi befinder os stadig i Johannesevangeliet. Denne gang er det tid til at slå op i kapitel 17, og læse versene 1-11. Hvis du slår op, og læser stykket med det samme, kan vi fortsætte om lidt...

I dag har vi afholdt, hvad der forhåbentlig skal blive den sidste digitale gudstjeneste. Jeg er næppe den eneste, der har bedt til at vi snart igen kan forsamles i menigheden – nu hvor meget heldigvis tyder på, at vi kan gøre det forsvarligt. Noget lader til, at ikke kun Gud, men også politikerne efterhånden har hørt den bøn. Og se, mens vi glædes over det, rammes vi af dagens evangelium, hvor også Jesus beder en bøn.

Vi befinder os på kanten af Kr. Himmelfart, og dét, der er på færde i dag, er på smukkeste vis en indramning af livet selv. De to fænomener, det hele handler om i dag er HÅB og ANGST. I sin bøn *håber* Jesus på herliggørelsen, idet han siger: »Fader, timen er kommet«. Herliggørelsen er endnu kun fremtrædende for ham som en *mulighed* – noget, der endnu ikke er sket fyldest. Derfor håber han, at det vil ske. Men med enhver anden mulighed er det sådan, at i muligheden er *alt* muligt. Derfor er håbet og angsten vævet sammen som hinandens følgesvende.

I Romerbrevets ottende kapitel siger Paulus at et håb, der allerede er opfyldt, ikke er et håb. Håbet er fremadrettet og har derfor altid at gøre med noget, der endnu ikke er sket fyldest – noget, der endnu ikke er blevet til virkelighed. Således er håbet kun levende for os som en mulighed.

Når vi hører ordene: ”*Ingen ved, hvad fremtiden bringer*” kan det både vække vores håb og vores angst. Nogle vil af ordene udlede, at verden ligger for deres fødder, og vil med det afsæt skue mod fremtidens horisont som en kyst af lysende muligheder. Andre vil se mod fremtiden og kun få øje på et net af uvished, som de ingen kontrol har over, og derfor vil de bevæge sig mod fremtiden med frygt og bæven.

Angsten er således tæt knyttet sammen med den frihed, der ligger i muligheden; at den både kan vendes til det gode og det dårlige; det lyse håb og den mørke fortvivlelse. Så længe man befinder sig i angsten, holdes begge muligheder i spil, men hvis man hengiver sig til håbet, vælger man side – lysets side.

Netop derfor kan Kierkegaard i sit værk 'Begrebet Angest' hævde, at man skal lade sig danne ved muligheden og have troen, som han beskriver som ”*den indre Vished, der tager Uendeligheden forud*”. Med de ord lader han så at sige troens løfte blive garanten for, at den mulighed, der ligger i fremtiden er fremtrædende for os i ethvert øjeblik – på den måde er troens håb ikke en mulighed, vi skal afvente, men et løfte, der allerede *er* sket fyldest. I troen foræres vi den indre vished, der tager uendeligheden forud.

Desværre tror jeg, mange af os kan have svært ved at håbe. Ikke fordi, der ikke er noget at håbe på, men fordi vi har lært os selv, at det er klogest at lade være, for så bliver vi ikke skuffede. Men, som jeg sagde før; ikke at håbe er at fortvivle. Man må vælge side – eller sagt med Kierkegaard: Man må lade sig danne ved muligheden og have troen.

Enhver, der lever uden troen på det godes mulighed, er fortvivlet og i ordets egentlige forstand håbløs. Det er ikke blot en tom påstand, men et potentielt samfundsproblem. Ord som ”forandrings- og omstillingsparathed” kategoriseres som dyder, enhver jobsøgende skal besidde. Disse dyder anses for nødvendige i en tid, hvor alting ændrer sig med en hast, vi ikke før har set – og i et liv, hvor de væsentligste ting står udenfor vores kontrol. Vi skal kunne ”tilpasse” os.

Men – og dette men er meget vigtigt, omend det ofte synes glemt i vores ellers så oplyste kultur – men'et efterfølges af sætningen: Håbet på det godes mulighed er forudsætningen for, at vi kan være forandrings- og omstillingsparate. For uden håbet tør man ikke tro på det gode i fremtiden. Uden håbet tager angsten overhånd, og vi tør åndeligt talt ikke røre os ud af flækken. Uden håbet bliver vi som dem, der vælger den anden mulighed, jeg nævnte før; vi bevæger os mod fremtiden i en stagnerende frygt og bæven, hvor vi nærmest apatisk ser livet – og de andres liv – glide forbi os.

Uden håbet ville vi aldrig kunne leve i en verden, der er fuld af ulykker og sygdomme; sorg og smerte; glæde, der forgår og kærlighed, der visner. Heldigvis er livet langt mere end dét; livet er lykke og helbredelse; glæde og kærtegn, kærlighed, der spirer og muligheder, der udleveres. Forudsætningen for at få øje på alt dette er håbet. Troens håb. Evighedens himmelske nåde, der er lagt i vores hjerter i dåbens løfte.

I den tro, der med Kierkegaards ord, skal være vor indre vished, der tager uendeligheden forud, er vi givet det evige liv. Hvad er da det? Jo, se det svarer dagens evangelium ganske klart på: *”Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus”*. Det kendskab, der her er tale om, er netop troen på, at det godes mulighed har taget skikkelse iblandt os, og derfor kan vi vælge håbet og trodse fortvivlelsen. Det godes mulighed er hos os, når vi tror. Men som bekendt: Vi må lade os danne ved muligheden, og hengive vort liv i troen.

Det kræver øvelse for os, der er opvokset i en tid, hvor omstillingsparatheden hviler på vore egne skuldre. En tid, hvor vores rodfæstelse i troen synes glemt. Vi må nærme de rødder, der skal gøre os modstandsdygtige og robuste, selv når forandringens vinde blæser. Det gør vi, ved at leve og ånde troen – og når angsten melder sit indtog må vi standse op og lade muligheden danne os. Når angsten melder sig hos os, må vi høre Jesu bøn for os:

”Jeg beder for dem; ikke for verden beder jeg, men for dem, du har givet mig, for de er dine; alt mit er dit, og dit er mit, og jeg er herliggjort i dem. Jeg er ikke længere i verden, men de er i verden, og jeg kommer til dig. Hellige fader, hold dem fast ved dit navn, det du har givet mig, for at de kan være ét ligesom vi.”

Lad os med de ord styrke den tro, i hvilken vi er ét, ved at bede vort Fadervor og bede til, at Guds vilje må ske!

Amen.